

LIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Statsbanedriftens Ordning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 15de Marts 1892.)

Det over ovennævnte Lovforslag nedsatte Udvalg har delt sig i et Flertal (Boesen, Breinholt, Drexing, Knudsen, Rump og Steel) og et Mindretal (Madsen-Mygdal og Ovesen).

Flertallet skal straks udtale, at det anser det for ønskeligt at faa Statsbanedriftens Ordning bestemt og fæstnet ved Lov, hvorved en af Landets vigtigste og største og i Folkets daglige Liv mest indgribende Institutioner ganske anderledes end hidtil drages ind under Rigsdagens Omraade og Myndighed; ikke mindst ønskeligt anser man det af rene finansielle Hensyn, idet det store Driftsbudget, der hidtil har været holdt uden for de aarlige Finanslove, derved vilde faa sin stadige Plads paa disse og dermed den Anomali hæves, at en Statsinstitutionens Budget paa indtil 16 Millioner Kr. ganske er unddraget Rigsdagens Kontrol og Bevillingsmagt. Flertallet paastrøner derfor ogsaa den Loyalitet, hvormed Regeringen — til Trods for de mange forgæves Forsøg — Gang efter Gang har søgt at bringe en Lovordning til Veje, igennem hvilken dens egen — nu næsten eneældige — Myndighed betydelig indskrænktes til Gavn for Rigsdagens.

Flertallet er ikke mindre end Regeringen villigt til at yde sin Medvirkning til, at Ojemedet kan naas, villigt endog i den Grad, at det gerne vil bøje sig for Ansfer fra anden Side ogsaa paa Punkter, hvor det, naar Afgørelsen laa alene i dets Haand, vistnok vilde foretrække en anden Ordning. Denne Villighed til Imødekommen er og maa selvfølgelig dog være begrænset af Flertallets Grundopfattelse af, hvad der er absolut nødvendigt til en i det hele og store tilfredsstillende og fuldt betryggende Ordning af Forholdet, og i saa Henseende gaar det ud fra den almindelige Betragtning: At man overhovedet kun tør stride til en gennemgribende Omformning af en hvilken som helst Institution, naar denne igennem de praktiske Resultater af dens Funktionering viser sig at virke uheldig, medens der omvendt kun med varsom Haand bør gribes ind i en Organisation, der, naar alle Hensyn tages i tilbørlig Betragtning, maa siges at have virket tilfredsstillende; thi der vil en Indgriben ude fra let kunne virke baade forstyrrende og lammende, allermest naar en saadan Indgriben bryder med Institutionens hele historiske Udvikling og forrykker de Led i dens indre Organisation,